

dets holdning til den påtænkte adoption i det omfang, barnets modenhed og sagens omstændigheder tilliger det.

Adoptionsudvalgets flertal har i betænkningen (side 92) foreslået, at det i bemærkningerne til lovforslaget til denne bestemmelse anføres, at det vil være en følge af bestemmelsen, at barnets holdning til den påtænkte adoption inddrages i videst muligt omfang.

Det Danske Center for Menneskerettigheder har i et høringssvar over betænkningen givet udtryk for, at en bestemmelse om, at barnets holdning til den påtænkte adoption bør inddrages i videst muligt omfang, bør indføres i selve lovteksten som følge af den vægt, som såvel Haager-konventionen som FN's konvention om barnets rettigheder tillægger en hensyntagen til barnets ønsker og meninger. Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

4.2.2. Forbud mod vederlag for adoptionen

Efter konventionens artikel 4, litra c, nr. 3, og litra d, nr. 4, må de samtykker, der er nødvendige for at gennemføre adoptionen, ikke være opnået mod betaling eller nogen anden form for modydelse. Det gælder såvel samtykket fra barnet selv som fra barnets biologiske forældre og andre, hvis samtykke måtte være påkrævet.

Efter adoptionsbekendtgørelsens § 20 kan adoptionsbevilling ikke meddeles, hvis den, der ansøger om adoption, yder vederlag til barnets (biologiske) forældre.

Derimod er ydelse af vederlag til adoptanten efter de gældende regler ikke udelukket. Ydes der adoptantens vederlag, kan adoptionsbevillingen gøres afhængig af, at vederlaget helt eller delvis sikres anvendt til bedste for barnet, jf. adoptionslovens § 15, stk. 2.

For at opfylde konventionen foreslås det på den baggrund, at adoptionslovens § 15 ændres, således at adoption ikke kan meddeles, hvis nogen, der skal afgive samtykke til adoptionen, yder eller modtager vederlag eller nogen anden form for modydelse, herunder betaling for tabt arbejdsfortjeneste.

Der henvises til betænkningen, navnlig pkt. 4.1.1.

4.2.3. Adoptionsbevilling meddelt i et andet land

Efter adoptionslovens § 28 kan den, der har bopæl her i landet, kun adoptere efter reglerne i adoptionsloven.

Da det følger af adoptionslovens § 1, at adoption meddeles ved bevilling, der udfærdiges af statsamtet, kan personer, der har bopæl her i landet, således ikke adoptere i henhold til en adoptionsbevilling,

der udfærdiges i barnets hjemland (oprindelseslandet).

Haager-konventionen fastlægger ikke, hvilket land der har kompetencen til at udfærdige adoptionsbevillingen.

Oprindelseslandet vil således kunne betinge adoptions gennemførelse af, at adoptionsbevillingen udfærdiges af oprindelseslandet, jf. herved konventionens artikel 17, litra c, og artikel 28. Kan modtagerlandet ikke acceptere dette, vil adoptionen ikke kunne gennemføres.

For at undgå, at Danmark kommer i den situation, at man ikke kan modtage børn fra bestemte lande, foreslås det, at der i adoptionslovens § 28 indsættes en bestemmelse om, at justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan bestemme, at en adoption kan bevilges i et andet land, når adoptionen er gennemført efter konventionen.

Der henvises til betænkningen, navnlig pkt. 6.4.3.

4.2.4. Adoptanter bosat i udlandet

Efter adoptionslovens § 29, stk. 1, kan den, der har bopæl i udlandet, kun adoptere efter reglerne i adoptionsloven, hvis ansøgeren eller dennes ægtefælle har dansk statsborgerskab, og adoption som følge heraf ikke kan gennemføres i det land, hvor ansøgeren bor, og en dansk adoptionsbevilling får gyldighed i bopælslandet.

Efter § 29, stk. 2, kan justitsministeren i øvrigt tillade adoption, hvis sagen har en særlig tilknytning til Danmark.

Haager-konventionen lægger vægt på, at adoption finder sted i samarbejde mellem barnets oprindelsesland og modtagerlandet. Formålet med artikel 28 sammenholdt med artikel 17 er således at fastslå, at adoptionsbevilling kan meddeles enten af barnets oprindelige bopælsland eller af ansøgerens bopælsland.

På den baggrund foreslås det, at der i adoptionsloven indsættes en bestemmelse om, at lovens § 29, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse på adoptioner omfattet af Haager-konventionen.

Der henvises til betænkningens pkt. 8.1.

4.2.5. Udpegelse af en centralmyndighed

Efter Haager-konventionens artikel 6 skal de kontraherende stater hver udpege en centralmyndighed.

Centralmyndigheden har en række koordinerende opgaver i forhold til centralmyndighederne i de øvrige lande, der har tiltrådt Haager-konventionen. Centralmyndighedens opgaver i øvrigt er nærmere fastsat i konventionen.